MAFINKA HÍRADÓ

2025. OKTÓBER

„Szentek legyetek, amint én is szent vagyok.”

(1 Péter 1, 16)

MAFINKA

Magyar-Finn Katolikus Egyesület

TARTALOM

2 Lectori salutem

3 Keresztelő

4 Ferenc pápa katekézise: Életszentség

6 Megtérésem története

7 Útitárs: Adjatok hálát az Örökkévalónak

8 Naphimnusz

9 Arcképcsarnok : Isten a természetben

10 Beszámoló: Diaszpóra Konferencia

11 Szent Brigitta nyomában

13 Úti élmények a római Brigitta-házból

16 Családos kirándulás Lempääläben

17 Mese: Te is lehetsz Jézus követője

19 Kézműves sarok

Fényképeket készítette:
H. András, B. Szandra, M. Enikő, V. Heni, V. Péter
Grafikai tervezés: V. Heni

Lectori salutem

Kedves Olvasó!

A jubileumi szentévben október témája az életszentség, ami talán nagy falatnak tűnik, ezért sokan szerényen mosolyogva hárítanak: „ó nem, dehogy”. Ez a reakció félreértésen alapul, ami jelentős részben abból fakad, hogy az életszentség mint téma gyakran úgy jelenik meg, mintha az a távoli múltban élt, tökéletesen hibátlan emberek ügye lenne.

Pedig nem így van! „Szentek legyetek, amint én is szent vagyok” – félremagyarázhatatlanul világos a felhívás. Ez magunktól persze tényleg nem megy, de az Isten barátságában maradók számára lehetséges, hiszen ő „kiválasztott minket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte”.

S hogy milyen az, amikor valaki éli az életszentséget? Hadd idézzek ide, név nélkül, egy kisvárosi tanító nénit, akiknek az életszentségében kollégák és tanítványok generációi melegedtek. Kedves szentem olyan tragédiával él együtt, hogy emberileg teljesen érthető lenne, ha régesrég megkeseredett volna. Akkor irgalmas megértéssel fordulnánk felé. De ő hosszú évtizedek óta csendesen hordozza fájdalmát, és közben teljes odaadással, a feladatait nem pusztán gondosan, hanem ötletesen ellátva, mindig mosolyogva, mindig gyöngéden szereti a munkája révén rábízottakat. Elhanyagoló családok elvadult kiskamasz gyerekei szelídültek meg csendes szavára, fogadtak szót mosolyának. Az iskolaudvar másik végéből futottak hozzá, hogy húsz másodperccel előbb kapjanak választ az égető kérdésre: melyik teremben lesz az előadás? Merthogy előadásra készült azokkal, akiket mindenki más sereghajtónak látott; ők írták és adták elő a kabaré szövegeit, és az egész évfolyamot meghívták a premierre! A rendezett családok jótanuló gyerekei pedig sóvárogtak: bárcsak ők is járhatnának napközibe! Milyen szép, ha valaki egyszer is ilyen örömet szerez a gyerekeknek – az én kedves szentem évtizedeken át szeretett ilyen kreativitással, odaadóan!

A finom modorú tanító nénit az iskolán kívül egyetlen helyen lehet rendszeresen látni: a ferences templomban. A mise kezdete előtt nyugodtan ül a padban, a mise végeztével pedig méltóságteljes nyugalommal indul haza, nem siet ki a templomból. Miért sietne el onnan, attól, akitől a vigasztalást, az erőt és a perspektívát kapja ahhoz, hogy fájdalmát hordozva is örülni tudjon mások örömének, együtt tudjon érezni mások – sokkal kisebb – fájdalmával, gyönyörködni tudjon az élet szépségeiben?

Hát, én például így találkoztam az életszentséggel: emberi minőség és Istenszeretet szétbonthatatlan egymásba fonódását látva.

■ M.E.

„Nagy örömmel fogad téged a keresztény közösség”

A májusi elsőáldozás után, a múlt hónapban, újabb csodás ünnepben lehetett részünk. Cirill atya ugyanis a szeptemberi magyar mise keretében keresztelte meg a kis Vámosi Angelika Biankát! A szülők a lehető leghamarabb be akarták mutatni és meg akarták köszönni Istennek a gyermeket, aki így hathetes korában részesülhetett a keresztség szentségében. Akik szülőként vettünk részt a szertartáson, mind mélyen átéreztük a zsoltár szavait: „Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh drága gyümölcse.”

A szertartás a Vámosi család és az őket körbeölelő, támogató finnországi magyar katolikus család meghitt ünnepsége volt. A családias légkörű szentmisén a ministránsok egyike Angelika idősebb bátyja volt, aki a májusi magyar mise keretében lett elsőáldozó, a keresztszülők egyike pedig az a Reinikainen Éva, aki Rassét az elsőáldozásra készítette. Cirill atya régi barátunk, negyedszer járt nálunk, így ő is, mi is otthonosan viselkedhettünk egymás társaságában.

A szertartáshoz magyarázatot is fűzött: elmondta, hogy az új keresztény homlokát szentelt olajjal, krizmával kenik meg. Ahogy az ókori birkózók olajjal kenték be magukat, hogy ki tudjanak csúszni az ellenfél kezéből, s hogy az ne találjon fogást rajtuk, úgy a krizmával megkent homlokú keresztényen nem talál fogást a sátán. Aztán elhangzott, hogy gyermekük megkereszteltetésével milyen kötelezettségeket vállalnak magukra a szülők és keresztszülők: „Kötelességetek lesz őt úgy nevelni, hogy hitünk szerint éljen. Tartsa meg Isten parancsait, úgy szeresse Istent és embertársait, ahogy Krisztus Urunk tanította.” Ez mélyen megérintette azokat is, akiknek régebben keresztelték a gyermekét.

A keresztelési szertartás alkalmával kérdés-felelet formájában valljuk meg hitünket. Ez az egyéb vasárnapokon megszokott formától eltérő hitvallás elemi erővel hat az emberre. Mielőtt még igen mondanánk Istenre, és megvallanánk, hogy ki is, milyen is ő, előbb ellene mondunk a sátánnak és minden kísértésének. Cirill atya intett minket, hogy az ellene mondáshoz szükséges, hogy világosan különbséget tudjunk tenni jó és rossz között. Amikor az ember már elutasította a rosszat, akkor tud a hite a jóra, Istenre irányulni. Aztán felhívta a figyelmet, hogy a keresztség és a többi szentség által elnyert tisztaság nem hathat bénítólag az emberre, ne a bűn kerülésére figyeljünk elsősorban, hanem arra, hogy éljünk, tevékenykedjünk, szeressünk Isten útmutatása szerint.

A keresztelés szertartása óriási érdeklődést váltott ki a közösséghez tartozó gyerekek körében, akik ehhez a részhez érve a hátsó padokból mind előre szaladtak. Így annak, hogy Angelika immár Isten népéhez tartozik, az anyukák karjából figyelő és a térdeplőről nyújtózkodó gyerekek mind szem- és fültanúi!

A szertartás után az új keresztény, akinek védőszentjéül Szent Bernadettet választották, megkapta az Anyaszentegyháztól az ilyenkor szokásos szimbolikus ajándékokat: a bűntelenséget jelképező fehér ruhácskát és a hit világosságát jelképező gyertyát, a közösség pedig énekelve kérte Angelikára az ároni áldást.

■ M.E.

Forrás: Wikimedia Commons / Korea.net / Jeon Han, CC BY-SA 2.0

Ferenc pápa katekézise: Az önmagát evangelizáló egyház tanúságtétele hiteles a világ előtt

A Krisztusról szóló tanúságtétel az evangelizáció első eszköze

Az evangelizáció „magna cartája” Szent VI. Pál pápa Evangelii nuntiandi kezdetű apostoli buzdítása, melyet 1975-ben írt, de ma is éppúgy aktuális – kezdte katekézisét a Szentatya. Az evangelizáció több, mint egy tanítás és erkölcs átadása, mert az mindenekelőtt tanúságtétel. Az evangelizálás tanúságot tesz a Jézus Krisztussal való személyes találkozásról, aki megtestesült Igeként üdvösséget szerzett nekünk. A világnak mindenekelőtt olyan „evangelizálókra van szüksége, akik arról az Istenről beszélnek neki, akit személyesen ismernek” (EN, 76). Nem ideológiát vagy doktrínát közvetítenek, hanem a bennünk életté vált Istent: „a kortárs világ embere szívesebben hallgat a tanúkra, mint a tanítókra, vagy ha hallgat is a tanítókra, azért teszi, mert ők tanúk” (EN 41). A Krisztusról szóló tanúságtétel az evangelizáció első eszköze, ugyanakkor elengedhetetlen feltétele az evangélium gyümölcsöző hirdetésének.

A tanúságtétel magában foglalja a megvallott hitet

Ferenc pápa emlékeztetett arra, hogy a tanúságtétel magában foglalja a megvallott hitet is, mint személyes és nyílt odatartozást az Atya, a Fiú és a Szentlélek Istenhez, aki szeretetből teremtett és megváltott minket. Ez a hit átalakít minket, kapcsolatainkat és döntéseinket. A tanúságtétel nem tekinthet el attól az összhangtól, mely a hívő ember és az Igét hirdető ember közt fennáll. Akinél ez a harmónia megbomlik, elveszti hitelességét és képmutatóvá válik.

Mindannyiunknak válaszolnia kell VI. Pál pápa hármas kérdésére: „Hiszed-e, amit hirdetsz? Éled-e, amit hiszel? Hirdeted-e, amit élsz?”. Nem elégedhetünk meg előregyártott válaszokkal, kockáztatnunk kell, teljes bizalommal a bennünk működő Szentlélek iránt, aki arra buzdít, hogy mindig lépjünk tovább a korlátainkon.

A hiteles keresztény élet tanúságtétele az életszentségben gyökerezik

A hiteles keresztény élet tanúságtétele magában foglalja a keresztségben gyökerező életszentség útját, amely „az isteni természet részeseivé és így valóban szentté tesz minket” (LG, 40). Ez a szentség nem kevesek kiváltsága, hanem Isten ajándéka számunkra, hogy befogadjuk azt és gyümölcsözővé tegyük mások számára is. Isten választottjaiként és szeretettjeiként adjuk tovább ezt a szeretetet másoknak és úgy éljük hivatásunkat mint „szentek a szentek között” (Ef 5,3). VI. Pál pápa tanítja, hogy az evangelizációs buzgóság az életszentségből, az Istennel teli szívből fakad. Ezt a buzgóságot az imádság és főként az Eucharisztia iránti szeretet táplálja és így az evangelizáció az életszentséget gyarapítja abban, aki azt műveli. Enélkül az igehirdető szava „nehezen talál utat a mai ember szívéhez” – emelte ki a pápa.

Az Egyháznak önmaga evangelizálását folyamatosan meg kell újítania

Az evangelizáció elsődleges címzettjei nemcsak mások, hanem mi magunk is azok vagyunk, akik hiszünk Krisztusban és Isten népének aktív tagjai vagyunk. Ehhez naponta meg kell térnünk, mert így valósul meg a „szív evangelizálása”. A személyesen és az Egyház testének tagjaként nyert hivatásunk arra szól, hogy „tanúságot tegyünk az emberek és az Isten iránti szolidaritásunkról” (EN 76). Ezt a tanúságtételt az Egyháznak „önmaga evangelizálásával” kell kezdenie, különben múzeumi tárggyá válik. Önmaga evangelizálását folyamatosan meg kell újítania, mindig meghallgatva reményének okait és a szeretet új parancsolatát. Ebből születik az evangelizálás feladata az evangélium olvasásával és a Lélekben való imával.

A bennünk lakó Szentlélek indít minket az evangelizáció felé

Az önmagát evangelizáló egyház feladata, hogy a Szentlélek vezetésével mindig a megtérés és megújulás igényes útján járjon. Ehhez a világban való evangelizáló jelenléte értelmezésének és megélésének módjait kell megváltoztatni, elkerülve a „mindig így volt” szemlélet logikáját, melyek olyan „mentsvárak”, melyek megbetegítik az egyházat. Az Egyház forduljon teljesen Isten felé, vegyen részt az emberiséget üdvözítő tervében, de egyúttal maradjon teljesen nyitott az emberiség felé is. Folytasson párbeszédet a kortárs világgal, szőjön testvéri kapcsolatokat, melyek megteremtik a találkozás tereit a befogadás, a másik és a másság elismerése és integrációja számára. Vagyis legyen olyan Egyház, amely párbeszédet folytat a jelenkori világgal, de minden nap találkozik az Úrral és párbeszédet folytat az Úrral, beengedi a Szentlelket, aki az evangelizáció főszereplője. A Szentlélek nélkül csak reklámozni tudjuk az Egyházat, de nem evangelizálni. A bennünk lakó Szentlélek indít minket az evangelizáció felé és ez Isten gyermekeinek igazi szabadsága.

Forrás: Ferenc pápa katekézise: Az önmagát evangelizáló egyház tanúságtétele hiteles a világ előtt - Vatican News

KÖNYVAJÁNLÓ

Dr. Varga János: Az életszentség olyan egyszerű! (Salgó Teréz élete)

Véletlenül akadtam rá erre a fantasztikus irodalomra az interneten. Az idei szentév kapcsán az életszentségről kerestem anyagokat. A könyv teljesen magával ragadott. Hihetetlen szelídséggel és egyszerűséggel mutatja be a magyar „kis Teréz” hétköznapi életét, amely mindannyiunk számára követhető.

Teréz mindig vágyott arra, hogy szeresse Istent, de úgy érezte, sehogy sem sikerül igazán. Azért imádkozott, hogy a jó Isten eljöjjön hozzá, a „nyomorulthoz”, és földi élete után vele lehessen. Ezért vágyott az életszentségre, arra, hogy szentté váljon. („Mindenkinek szentnek kell lennie. Ez a parancs: Legyetek tökéletesek!”)

21 éves korában a következő mondatot hallotta: „Istennel vagyok, és minden kívánságát teljesítem.” Ekkor jött rá, hogy ez az út vezet a szentségre. Megtanulta meglátni Istent mindenkiben és mindenben, így szinte mindig Istennel volt. Hagyta, hogy Isten irányítsa az életét.

Hogyan? Ha érdekel, olvasd el ezt a kis füzetet, amelyet megtalálsz a honlapunkon…

■ B.A.

MEGTÉRÉSEM TÖRTÉNETE
MÁRIA NŐVÉR VALLOMÁSA

A magyar miséken olykor egy orsolyita nővér is velünk imádkozik. Mária nővér néha a kávéházban is csatlakozik hozzánk, vidáman szóba elegyedik bárkivel – magyarul, hiszen magyar szakon végzett Szentpéterváron. Ki gondolta volna, hogy a ragyogó derűt árasztó szerzetesnő ateista családból származik? De Isten kinyújtotta utána a karját. Mária nővér megkeresztelkedésének története elemi erővel hirdeti Isten irgalmát és hűségét. Vallomását olvasva valószínűleg újra rádöbbenünk, hogy mi magunk is micsoda ajándékot kaptunk a kereszteséggel!

„Még a Szovjetunióban születtem, Nalcsik városában, a Kaukázusban. Hároméves koromban költöztünk át Szibériába, Norilszkba. Ott nőttem föl – egy végtelenül szomorú városban, amit a gulágfoglyok építettek fel. Nem voltam megkeresztelve, mert egy keményen ateista családból származom, apukám apukája a KGB szolgálatában állt, tipikus szovjet család volt a miénk.

A Szovjetunió összeomlásakor jelent meg nálunk a tévében a Superbook című rajzfilmsorozat, amit én kislányként láttam. Mivel nekem soha senki nem beszélt Jézusról, számomra a Superbook volt az első katekézis. Nyolc-kilenc évesen szerettem volna megkeresztelkedni, de mivel Norilszkban, semmiféle templom nem volt, erre nem volt lehetőségem. De írni már tudtam, úgyhogy megrendeltem a Superbook képregényeket. Számomra ez volt az első Biblia. Magamban már imádkoztam, kerestem az Istent, de igazából nem tudtam hogyan kell keresni.

Tizenöt éves voltam, amikor meghalt a legjobb barátnőm. Nagyon nehéz időszak volt ez számomra, mert én vétettem ellene, és már nem volt időm bocsánatot kérni tőle. Nálunk semmiféle templom nem volt, sem pravoszláv, sem katolikus, de Jehova tanúi voltak, és az egyik barátnőm hozzájuk tartozott. Ebben a számomra nagyon nehéz időszakban egy évig hozzájuk jártam. Aztán elérkezett a nyári szünet, amikor is visszautaztunk a szülővárosomba, és ott, a Kaukázusban elmentem egy fiatalok számára szervezett nyári táborba. Egyik este muzulmán fiatalokkal beszélgettünk, és az a beszélgetés átalakított engem. Csak jó tíz évvel később értettem meg, hogy mi is történt. Olyan szeretettel beszéltek velem, pedig én olyan agresszív voltam. Istenről, a világ teremtéséről beszélgettünk. Én arrogáns voltam, de ők olyan szeretettel beszéltek velem, elmondták, hogy Allah szeret engem – kettőjükkel máig is megmaradt a kapcsolat.

Aztán Pétervárra kerültem egyetemistának. A szüleim messze voltak, pénzem volt – tudod, hogy élnek ilyenkor a fiatalok. Két-három hónapig én is ilyen életet éltem, borzalmas volt. Aztán egyszer elmentem egy barátnőmhöz, akiről nem tudtam, hogy katolikus, és ott aludtam náluk. Az éjjeliszekrényén volt egy imakönyv, amit én kinevettem: „Micsoda hülyeség”! Engem akkor már nem érdekelt a hit. Igen ám, de másnap vasárnap volt, a barátnőm pedig katolikusként vasárnap misére ment. Elmentem vele.

Én akkor igazán nem kerestem Istent. De beléptem a templomba, és úgy éreztem… Tudod, néha van az úgy, hogy az ember tudja, hogy ez az érzés most *igaz*. Beléptem a templomba, és úgy éreztem: itt vagyok otthon. Abban a pillanatban csalhatatlan bizonyossággal tudtam: itthon vagyok. Nagyon nagy békességet éreztem: itthon vagyok. Akkor kezdődött minden. Egy kis tusakodás volt azért: egyik oldalon a régi barátok, a másikon Isten és a templom, de egy évvel később megkeresztelkedtem.

Akkor megváltozott az életem. Mert azonnal éreztem, hogy nagyon vágyom a csendre és az imára. Pedig azelőtt nagyon harsány voltam. De annyira éreztem, hogy az Úristen utánam nyúlt, hogy kiemelt a bajból. Az utolsó pillanatban emelt ki a régi életemből, amikor már nagyon közel voltam ahhoz, hogy belesüppedjek a bűn mocsarába. Ha nem nyúl utánam, ma nem lennék itt.” ■ M.E.

ÚTITÁRS

Adjatok hálát az Örökkévalónak

Cirill atya örömmel, derűsen (ugyanakkor hősiesen, türelmesen, két mankóval) érkezett meg hozzánk Helsinkibe, hogy szentmisét mutasson be magyar nyelven, előtte pedig az érdeklődők számára előadást tartson a Naphimnuszról.

Előadása elején elmondta, hogy ferences jubileumot ünneplünk ezekben az években. 1225-ben, 800 évvel ezelőtt, szent Ferenc megénekelte a Teremtő dicséretét, azaz a Naphimnuszt. Különleges imádság és hitvallás, keresztény közösségünk teremtésvédelmi elgondolásának nagyon fontos alapköve ez a költemény. Egyben az első irodalmi alkotás, ami olasz nyelven íródott. Ahogyan a Teremtés könyve leírja, hogy teremtette meg az Isten a világot, felsorolja azt is, hogy mit teremtett. A természet és az ember kapcsolatát is kiolvashatjuk belőle; bennünket a természet fog át, ebben benne van a nap, hold, csillagok… És ez a világ számunkra született. Azért kaptuk, hogy jól éljünk vele és belőle, hogy tápláljon minket. Azért is kaptuk, hogy megőrizzük, a teremtett világot nem lehet kihasználni. A teremtett világért pedig Istent illeti a dicséret!

Szent Ferenc nem akkor írta meg ezt a dicsőítő imát, amikor ujjongva szemlélte a természetet, hanem akkor, amikor szembetegsége (könnycsatorna gyulladás), következtében majdhogynem teljesen megvakult, és egyéb betegségei és a stigmák fájdalmai kínozták.

Egy éjjel megkapta Istentől az örök üdvösség ígéretét. Ekkor értette meg, hogy mindig adjon hálát a teremtő Istennek, fiának, Jézusnak és a Szentléleknek azokért kegyelmekért és áldásért, amit nap mint nap kap a teremtett világban és azért, amit Jézus előkészített számunkra. Megértette, mi vár rá az Úrnál, és ezt akarta örömtelien, hálás szívvel megénekelni, Istent dicsőíteni teremtményeiért.

Először az Istent dicséri a teremtményeiért. A felsorolás is érdekes, fentről, az égtől indulva halad lefelé, a föld felé, eljutva végül az emberig.

Két versszakot később írt hozzá Ferenc, amikor elér a termtmények közül az emberhez. Az élethez hozzátartozik a halál is, de nem mindegy hogyan fogadjuk, várjuk. A másik toldalék, a kiengesztelődésről szól, a megbocsátásról: vagyis, hogy akik bűnben halnak meg, jaj lesz azoknak! Tehát akármennyire nehéz is a kiengesztelődés, a megbocsájtás, anélkül nem fog az működni, hogy nővérünk a testi halál kegyesen jöjjön el értünk. A békességszerzés, a türelem, vagyis a Szentlélek gyümölcsei lesznek a mérvadók. A kórházi látogató papok azt mondják, hogy a halálos ágyon nincs hitetlen ember, mert mindenki keresi, hogy mibe kapaszkodjon. A kórtermek kérő imádsággal vannak tele.
Mindannyian jelen vagyunk ebben az imában, azért, hogy dicsérjük az Istent. ■ B.A.

Cirill atyától kaptunk egy szép magyarázatot a Naphimnuszhoz, akit érdekel, itt megtalálja:
https://www.magnificat.ro/portal/index.php/hu/koezoes-ertekeink/70-szent/imak/393-naphimnusz

Assisi Szent Ferenc:
NAPHIMNUSZ

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tiéd a dicséret, dicsőség és imádás
És minden áldás.
Mindez egyedül Téged illet, Fölség.
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.

Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.
Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap,
Aki a nappalt adja és ránk deríti a Te világosságodat.
És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:
A Te képed, Fölséges.

Áldott légy, Uram, Hold nénénkért,
És minden csillagaiért az égnek.
Őket az égen alkotta kezed
Fényesnek, drága szépnek.

Áldott légy, Uram, Szél öcsénkért,
Levegőért, felhőért, minden jó és rút időért.
Kik által élteted minden Te alkotásod.

Áldott légy, Uram, Víz húgunkért.
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos.

Áldott légy, Uram, Tűz bátyánkért,
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.

Áldott légy, Uram, Földanya-nénénkért,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennémű gyümölcsöt terem,
Füveket és színes virágokat.

Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.

Áldott légy, Uram, a testi halálért, a mi testvérünkért,
Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták
Te szent akaratodnak.
A másik halál nem fog fájni azoknak.

Dicsérjétek az Urat és áldjátok
És mondjatok hálát neki.
És nagy alázatosan szolgáljátok!

(Sík Sándor fordítása)

Arcképcsarnok
TANÚSÁGTÉTEL ROVATUNK

ISTEN A TERMÉSZETBEN

Szent Ferenc látásmódja – a teremtésben gyönyörködve meglátni a Teremtőt – mélyen ismerős a közösségünkhöz tartozó szikár falmászó, Vermes Tibi számára. Hogy hogyan hat a hitére és a családi viszonyaikra a természet, arról egy rendhagyó családi interjú keretében vallott. Köszönjük, hogy bepillantást nyerhettünk a sportos természetjárók Istenkapcsolatába!

Mit jelent számodra a természet közelsége a mindennapokban, különösen mióta Veikkolába költöztetek, ahol az erdő gyakorlatilag a házatok végében kezdődik?

Amióta Veikkolába költöztünk, sokkal többet vagyok kint. Otthonról dolgozom, és ki tudok menni sétálni az erdőbe vagy mászni a környék szikláira. Sokkal nyugodtabb az élet, több energiám is marad a családra és magamra is mint a mesterséges városi környezetben. Úgy gondolom, egyszerűen így lettünk teremtve, hogy a természetben jobban érezzük magunkat. Még a város közepén élő emberek is igyekeznek néha eljutni a zöldbe, piknikezni például. Amikor nálunk szállt meg Andrzej atya, elmentünk vele kirándulni, és séta közben gyóntatott meg az erdőben. Nagyböjtben pedig itt, az erdőben tartottuk meg a Keresztutat. A természetben valahogy jobban el tudtam mélyülni a titkokban, mint egy templomban. Szandra készített egy keresztet az erdőben, amit magunkkal vittünk a stációkhoz, a végén pedig betettük egy kis „barlangba".

Szeretsz a hegyekben túrázni és sziklát mászni – mit ad neked ez a világ, és hogyan éled át ott a csendet, a kihívást vagy épp a találkozást Istennel?

A hegyekben minden leegyszerűsödik. Nincsenek a napi gondok. Egy dologra kell figyelni, hogy az egyik lábadat a másik után rakd. Vagy hogy megtaláld az utat a sziklán. Ebben az egyszerűségben számomra ott van Isten.

Van-e olyan élményed, amikor egy hegycsúcson vagy egy erdei séta közben különösen erősen megtapasztaltad Isten jelenlétét?

Szoktam járni futni. Reggel eszembe jut, és nyakamba veszem az erdőt. Télen is rövidnadrágban és pólóban futok. Ilyenkor sokszor éreztem azt, hogy hiába van -10 fok, nem eshet semmi bajom, mintha a Szentlélek támogatna.

Hogyan hat a családi életedre és a hitedre az, hogy a természet ilyen közel van hozzátok? Tudtok közösen erőt, békét vagy örömöt meríteni belőle?

A gyerekeink 18 és 21 évesek. Hajnal sokszor, még mielőtt hazajönne, megáll a közeli tónál, szereti ott tölteni az időt. A feleségemmel gyakran megyünk gombászni vagy áfonyát szedni. A nagyobbik lányunk pedig séták közben beszélget velünk a legőszintébben. Ezek a közös élmények sokat adnak, és számomra ajándék, hogy mindez itt van a közelben.

Mit tanított számodra a természet – akár a magas hegyek, akár a veikkolai erdők –, ami a hitedben és a mindennapjaidban is irányt mutat?

A hegyek megtanítottak arra, hogy tiszteljem a határokat. Van, amikor vissza kell fordulni, mert egy hang megszólal bennem. Ezekre a belső hangokra érdemes odafigyelni. Az erdő pedig megtanított a türelemre. A növekedés lassú, de biztos. Ugyanez igaz a hitemre és a kapcsolataimra is: nem kell mindent azonnal akarni.

■ V.T.

Beszámoló a külföldi magyar katolikus közösségek találkozójáról (szeptember 18-20.)

Avagy, miért a rántott hús a kedvenc étele a londoni magyar plébánosnak?

A találkozó csütörtök este a Misztrál Zenekar szívet melengető koncertjével kezdődött, amelyet örömteli találkozások és kötetlen beszélgetések követtek. Péntek reggel Mohos Gábor, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásáért felelős esztergom-budapesti segédpüspök nyitotta meg a találkozót. Ő és Fábry Kornél püspök atya együtt fáradoznak a diaszpórában élő közösségeinkért. Ahogy fogalmaztak, felosztották a világot egymás között: Gábor atya kapta Európát, Kornél atya pedig a tengeren túlt.

Minden évben van egy „vezértéma", amely köré egy rövid ismeretterjesztő előadás épül. Tavaly a mesterséges intelligencia volt a fókuszban, míg idén a fenntarthatóság és az egyház „zöldülése" állt a középpontban. Különösen érdekes volt megtudni, hogy az ENSZ természetvédelmi irányelvei – mint az emberi méltóság, a béke, a globális együttműködés és a fenntarthatóság – a katolikus egyház tanításaira, pápai enciklikákra támaszkodnak.

Ezután izgalmas és tanulságos volt hallani más magyar közösségek mindennapjairól:
Megtudtuk, hogy Londonban a magyar plébános kedvenc étele a rántott hús, mert amikor ez szerepel a menün a magyar nyelvű szentmisét követő közösségi ebéden, nagyon sokan jönnek misére. Azon töprengenek, hogy a jövőben a menüt már ne árulják el előre.

Svájcban a szentmisén 150 felnőtt és 50 gyermek vesz részt. Az egyetlen kihívás az idősek és a rohangáló kisgyermekek közötti békés diplomáciai egyensúly megtalálása.
Prágában már diakónust is szenteltek, és egy magyar ajkú kispapot is kaptak, aki eljött a találkozóra Zoltán atyával.
Bázelben minden vasárnap zenei kíséret szolgál a magyar nyelvű szentmisén az ott tanuló Zeneakadémisták jóvoltából. Vajon Helsinkiben is megtalálhatnánk az itt tanuló zenész diákokat?

Rengeteg gyakorlatias ötlettel ajándékoztak meg minket Svédországból, Norvégiából, Németországból (több városból), Hollandiából, Ausztráliából, Franciaországból, az USA-ból (több városból), és még Argentínából is. Mindenről nem tudok beszámolni, de ha egy koala macival a nyakamban teázgatok mise után, akkor gondoljatok rá, hátha ez csak valami ausztrál evangelizációs módszer.
A mi beszámolónk is nagy sikert aratott. Mókás pillanat volt, amikor a kivetített kép aljára írt szöveg (Tanuljunk egymástól! - Látogassuk meg egymást!) jobb olvashatósága érdekében a két püspök ráfeküdt az asztalra. A beszámolónk után sok pozitív visszajelzés érkezett, ami lelkesíthet minket, hogy jó úton járunk, és mások is tanulnak tőlünk.

Fábry Kornél püspök atya prédikációjában arról beszélt, mi teszi gyümölcsözővé a diaszpórában végzett munkát. A „diaszpóra" szó kezdőbetűi emlékeztetnek, mire van szükség: D – derű, I – irgalom, A – alázat. A szív derűje, amit a Szentlélektől kapunk; az irgalom magunkkal és másokkal szemben; az alázat pedig önazonosságból fakad, hogy ismerjük a helyünket és határainkat. Példaként egy lassan haladó autót említett, rajta a felirattal: „Azért megyek lassan, mert tortát szállítok." Egy ilyen autó mögött mindenki mosolyogva totyog, gondolva, hogy ha az ő tortáját vinné, ő sem szeretné a doboz aljáról összekanalazni a torta maradványait…

Szombat este közösen vettünk részt a Nemzetek Miséjén a budapesti Szent István-bazilikában, amelyen a Magyarországon élő külföldi és a diaszpórában élő magyar katolikusok is jelen voltak. Áldás, hogy a babiloni szétszóratás után ismét egységben imádhatjuk Istent, megértjük egymást.

Ismét sokat tanulhattunk a diaszpórában élő magyar testvérközösségeinktől, és reméljük, némelyik tapasztalat nálunk is beválik majd. Jó emlékezni Kornél atya szavaira is az önazonosságról, így nem feltétlenül kell lecserélni az őzlevest rántott húsra.
Mi, a Mafinka közösség tagjai, hálásak vagyunk, hogy élvezhetjük a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia támogatását mind lelki, mind anyagi téren, és kérjük, imádkozzanak értünk! Köszönjük a Külföldi Magyar Lelkipásztori Szolgálatnak, hogy ismét lehetőséget adott erre a találkozásra és tanulásra!

■ Áron

SZENT BRIGITTA NYOMÁBAN

Finnországban október 7-én, kanonizálásának évfordulóján ünnepeljük észak misztikusát, Szent Brigittát. Ki volt ez a 14. századi szent, és miért tette II. Jánost Pál pápa 1999 októberében Európa társvédőszentjévé? Az új évezred küszöbén olyan női példaképeket akart az európai keresztények elé állítani a szentatya[1], akik egy-egy kritikus korszakban példát mutattak a szentségre.

Szent Brigitta misztikusként és a Legszentebb Üdvözítő Rendjének alapítójaként vált ismertté, élete első felében azonban családanyaként élt. Nyolc gyermeket hozott a világra, akik közül Karin lányát szintén szentté avatták. Brigitta alakja ezért egyaránt inspirálhatja a családosokat és a szerzetesi életformát választókat. Rendkívül gazdag arisztokrata családból származott, de a hatalmas vagyon nem fojtotta el érzékenységét és igazságérzetét, bőségesen adakozott. Mélyen hívő férjével együtt kórházat is alapítottak vagyonukból, s Brigitta személyesen is szolgálta a szegényeket.

Brigitta, észak misztikusa, gyermekkorától fogva rendszeresen látott jelenéseket, amiket hol ő maga írt le, hol pedig gyóntatóatyja, akivel megosztotta misztikus élményeit. Írásaiban ostorozza a világ bűneinek, az igazságtalanságokat, de az utókor számára a Krisztus szeretetéről és szenvedéséről, valamint Máriának a Fia szenvedése láttán érzett fájdalmáról szóló írása a legfontosabbak.

Brigitta számos, 21. századi mércével mérve is, komoly zarándokutat tett: eljutott Santiago de Compostellaba, Rómába, élete alkonyán pedig még Jeruzsálembe is. Élete utolsó évtizedeit Rómában töltötte, ahol azért küzdött, hogy a pápa visszatérjen Avignonból Rómába, valamint az általa alapítandó rendet akarta jóváhagyatni.

Brigittát halála után rövidesen szentté avatták, és 700 éven keresztül az egyetlen kanonizált svéd szent volt. A második svéd pedig, akit 2016-ban kanonizált Ferenc pápa, az a Maria Elisabeth Hesselbad, aki a Brigitta rendet megújította.

S hogy kik követik ma, csaknem 700 évvel később Szent Brigittát? A vadstenai kolostor honlapján bemutatkoznak a világtól elvonultan élő nővérek, akik hangsúlyozzák, hogy tisztelettel vannak más életformák iránt, s hogy saját életvitelüket az Isten iránti szerelemből választották. Életüket, napirendjüket a zsolozsma, a szentmise és a Szentségimádás köré szervezik. Mivel szemlélődő életet folytatnak, egyszerű kétkezi munkát végeznek. Ez a fajta munka ugyanis sem a szívüket, sem a fejüket nem foglalja le, ráadásul csendben végezhető: így az elmélkedést munka közben is folytathatják. A vadstenai nővérek nem gondolják, hogy középkori módon élnének: mivel életük középpontjába az örökkévaló Istent helyezik, az időt, s azt, hogy mi szá-

mít modernnek, nyilván más perspektívából szemlélik. Az emberi természet iránt megértéssel és alázattal vannak: elmondják magukról, hogy számukra is vannak jó és rossz napok, de minden nap Isten szeretetére törekednek.

Szent Brigittának napjaink Finnországában is vannak követői. A turkui Brigitta-kolostorban élő, mexikói származású Bernabé nővér pedig el is mesélte nekünk, hogy miért a Brigitta-rendet választotta:

„Már több rendet is meglátogattam, de amikor Turkuban jártam a Brigitta-rendnél, éreztem, hogy ez az én helyem. Éreztem az elhívást. Amikor a nővérek imádkoztak értem, tudtam, hogy itthon vagyok. Egy évig éltem velük, mielőtt csatlakoztam a rendhez. Számomra fontos a mindennapi liturgikus ima, a bibliai történeteken és a Jézus szenvedésén való elmélkedés. A reggeli áhítatot közösségi zsolozsmázással kezdjük, amit szentmise követ. Napközben szentségimádás van, amikor az Oltáriszentséget imádjuk, délután rózsafüzért imádkozunk, este pedig vesperást. Számomra fontos volt, hogy az ima és a munka egy tető alatt történjen. Nem kell kimenjek a nagyvilágba, a kolostorban élek, ellátom a munkámat a vendégházban, jelenleg a konyhán. Így közel vagyok Jézushoz, bármikor imádkozhatok és odatérdelhetek elé."

S hogy hogy tekint egy szerzetes az életszentségre? Erről így vélekedik Bernabé nővér:

„Az életszentség fontos jellemzője az a szeretet, amikor valaki Istent mindenek felett szereti, felebarátját pedig úgy, mint önmagát. Ha Isten akarata szerint és Isten dicsőségére élünk, szentté válunk. Törekszem az életszentségre. Tudom és megtapasztaltam, hogy Isten mennyire szeret engem. Biztos vagyok ebben a szeretetben, és ez az, ami segít megtalálni a helyemet. Ez a szeretet ugyanakkor formál engem. Ez Isten ajándéka, de az életszentséghez ránk is szükség van; a cselekvésünkre, az engedelmességünkre, az önátadásunkra."

Aki szeretné mélyebben megismerni Szent Brigittát, annak két magyar nyelvű olvasnivalót ajánlunk. Hans Hellström Brigitta életét bemutató kisebb kötete 2021-ben jelent meg, Svéd Szent Brigitta, Európa ismeretlen védőszentje címmel. A Brigitta jelenéseiből készített válogatás pedig 2016-ban jelent meg magyarul, Mennyei kinyilatkoztatások címmel. Mindkét kötetet Kőrösiné dr. Merkl Hilda fordította.

Aki pedig szeretné látni, hogy élnek ma a brigittás nővérek, felkeresheti őket. A Brigitta-rend Hesselbad által megújított ágának központja Rómában található – ahogy az a következő oldalakon olvasható élménybeszámolókból is kiderül. Akik a Szent Brigitta által alapított kolostort szeretnék felkeresni, azoknak a svédországi Vadstenáig kell zarándokolniuk. Itt megtekinthető az a kis kápolna, ahol a szent egykor meglátta a rendalapítás feladatát. A vadstenai kolostorban rendszeresen szerveznek lelkigyakorlatokat is. A tallini brigittás nővéreket viszonylag könnyű meglátogatni, Helsinkiből azonban a legkönnyebben a turkui monostor érhető el. A turkui brigittákhoz oblátus közösség is tartozik: olyan világi hívek (akár nem katolikus keresztények), akik megmaradnak családi állapotukban és foglalkozásukban, s úgy kötelezik el magukat arra, hogy otthonukban naponta elimádkozzák a reggeli és az esti zsolozsmát.

■ cikk - M.E., Brigittás nővérrel interjú - B.A.

[1] *II. János Pál pápa Motu proprio Apostoli levele: Svédországi Szent Brigitta, Sienai Szent Katalin és Keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta Európa társvédőszentjévé nyilvánítása, 1999. október 1.*

Casa di Santa Brigida/Róma

2025 márciusában Rómában jártam zarándokúton egy evangélikus gyülekezettel, a 2025-ös Jubileumi Szentév alkalmából. A nyolc napos út során a hat zarándok katedrális (San Paolo, San Pietro, San Giovanni in Laterano, Santa Maria Maggiore, San Sebastiano és a Santa Croce) mellet számos más templomban is jártunk. Feledhetetlen út volt, amihez hozzájárult, hogy a szállásunk a Brigitta nővérek kolostorának vendégházában volt. A Brigitta nővérek, ökumenikus elkötelezettségük révén, nem katolikus keresztény vendégeket is fogadnak, A templom alatti kriptában kápolnát alakítottak ki számukra. Itt tartotta az evangélikus zarándokcsoport (két lelkésszel és kántorral) naponta az Istentiszteletet, amin én is részt vettem.

Evangélikus Istentisztelet, Antti Kruus

Vendégszoba

A nővérek hallgatják az Ave Mariát

A Birgitta nővérek kolostora és a vendégház (Casa di Santa Brigida) Róma központjában van, a Piazza Farnese mellett. Ebben a házban lakott Szent Brigitta 1354-től a 1373-ban bekövetkezett haláláig. Jobb szállást nehéz lenne találnia a zarándokoknak, akik Róma templomait járják. A Brigitták lényeges tevékenysége a zarándokok vendéglátása. A vendégház úgy van berendezve mint egy hotel, nagy közös helyiségekkel, étkezővel, könyvtárral, tetőterasszal. Minden szobához fürdőszoba tartozik. A kedvesen berendezett szobám ablaka a belső udvarra nyílt, ahol Szent Brigitta szobra áll és az árkádok alatt van a rend megújítójának, Szent Elisabeth Hesselbladnak a sírja. A vendégház felső emeletén lehetőségünk volt meglátogatni Szent Brigitta szobáját és a kápolnáját is, ahol Szent Brigitta és lánya (svédországi) Szent Katalin életéről hallottunk. Reggelente hat órától felhallatszott az apácák reggeli éneke, zsolozsmája, ami a reggeli imámat szebbé tette.

Belső udvar

Piazza Farnese tér és a Szent Brigitta - templom

Az utolsó este a Brigitta nővérek szépen tálalt háromfogásos vacsorát készítettek és szolgáltak fel az étteremben, ahol a mindennapi reggelit is tálalták. A kántor a „Maa on niin kaunis” (30. ének) eléneklésével köszönte meg a vendéglátást, amit a rend főnöknője (Abbess General) kedves szavakkal viszonzott. Távozásunk napján pedig a Brigitta nővérek a zarándokokkal együtt az Ave Máriát hallgatták a lobbyban a kántor előadásában.

■ András

Szent Brigitta Kolostor és Vendégház

A Szent Brigitta kolostor és vendégház nagyon kedves emlék a római zarándoklatunkról. Hirtelen megszűnik a városi nyüzsgés és zaj, és békés, nyugodt környezetben van lehetőség pihenésre, befelefordulásra, szentségimádásra. A vendégház, ahová saját kulccsal jártunk ki-be, olyan volt számomra, mintha egy kis kastélyban éltünk volna pár napig. A közösségi helyiségek (aula, társalgó, stb) antik bútorokkal voltak berendezve, a mi szobánk is ezt a hangulatot árasztotta. Ahogy kinyitottuk az ablakot, a Piazza Farnese térre néztünk. Óriási tér volt előttünk, szebbnél szebb épületekkel, a tetőtérről elláttunk egészen a Szent Péter-bazilikáig. A zarándok listánkon szereplő templomok gyalogosan megközelíthető távolságra voltak, a Szent Brigitta-templom is egy volt az európai zarándok templomok közül.

A szobánk a templom felett volt, aminek egy életre szóló élményt köszönhetünk. Reggelente arra ébredtem, hogy angyalkórus énekel. Ilyen szép ébresztő ritkán adatik az embernek. A reggeli zsolozsma a falakon keresztül is elért hozzám, ahogy hallgattam, repdesett a szívem az örömtől. Gyorsan felöltöztem és lesiettem meglesni, honnan szól az angyalkórus. A hátsó lépcső egyenesen a templomhoz vitt, az oltárhoz. Most már tudtam, hogy én is részese lehetek az élménynek, csak a megfelelő bejárathoz kellett eljussak. A templom maga pici volt, de annál bensőségesebben tükrözte, hogy Isten háza. A zsolozsmát mise követte. A nővérek lelkesen énekeltek, csilingelő hangjuk simogatta a lelkemet. Voltak énekek, amiket én is ismertem, így bekapcsolódhattam az angyalkórusba. Az áldozásnál mindnyájan (a nővérek és a zarándokok is) az Úr asztalához mentünk, hogy találkozhassunk Jézussal, a mi Megváltónkkal. A szemek csak úgy ragyogtak az örömtől. A mise után reggelizni mentünk, a reggelit a nővérek készítették el számunkra. Ők külön reggeliztek, a miséző pap azonban velünk együtt, az étkezőben, ezáltal a bensőséges hangulat tovább folytatódott a hétköznapi zsongásban...

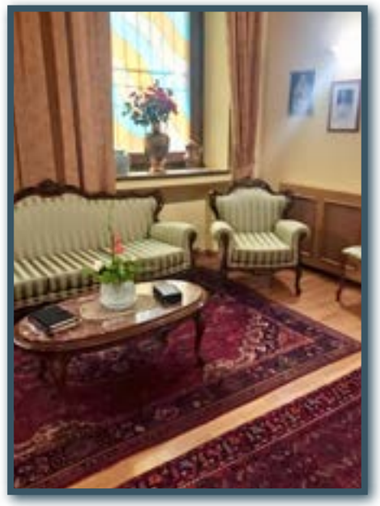

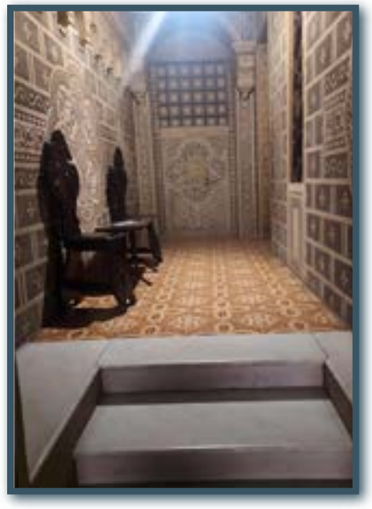

Nagy megtiszteltetés volt, hogy meglátogathattuk Szent Brigitta eredeti állapotában lévő szobáját és a mellette lévő kápolnát, ahol imádkozott. A szoba és kápolna a megszenteltség érzését árasztja magából. Lehetőségünk volt itt imádkozni és egy kis időre elmerülni Szent Brigittával Isten dicsőítésében, magasztalásában.

Szent Brigitta életével valamilyen szinten kicsi koromtól kapcsolatban voltam, mivel húgom a Brigitta nevet kapta. És valóban, ő is olyan volt, mint Brigitta lehetett kiskorában, tejfölszőke hajjal, égszínkék szemmel. Kis családunk többi tagja mind barna hajú és szemű, ezért Brigi kitűnt közülük, és akárhová utaztunk, mindig csodálkoztak, hogy került egy “északi gyermek” a családunkba. A húgom már akkor érzékeny volt a spiritualitásra, most pedig leírhatatlan örömmel fogadta a Brigitta érmét és a kis imafüzetet, amit Szent Brigitta szobájának és kápolnájának látogatásakor kaptunk ajándékba. Neki ez még többet jelent, mint nekem, Szent Brigitta a védőszentje és most fizikálisan is érzi a védőszentjének mindennapos védelmét, jelenlétét az életében. Az ő imáit is elmondhatja, kérve közbenjárását a mennyben.

■ Szandra

CSALÁDOS KIRÁNDULÁS LEMPÄÄLÄBEN

Mivel októberben ünnepeljük észak misztikusát, Szent Brigittát, a tanév kezdete óta úgy terveztük, hogy az október 4-i családos kirándulás alkalmával a Brigitta-ösvényt vesszük célba. A 70 km-es kirándulóút egy-egy szakaszát zarándokútként is lehet teljesíteni: Tamperéből indulva eljuthatunk Lempäälä középkori, eredetileg Szent Brigittának szentelt templomába.

A 14. században élt szent tisztelete által inspirálva a kisvárosban Brigitta ünnepe köré középkori napokat szerveznek. Van ilyenkor kézműves kirakodóvásár, középkori koncert és táncház, középkori eredetű népi játékok: íjászat és patkódobás.

Az egyesületünk által szervezett kirándulásokon mindig van valamilyen lelki tartalom, ami természetes módon kapcsolódik a nap egyéb programjaihoz. Így a lempääläi kirándulás a templomban kezdődött: megcsodáltuk a középkori épületet, felfedeztük annak kereszt alakját, s hogy az oltár felett éppúgy lebeg a megfeszített üdvözítő, mint a Szent Henrik-templomban. A templomból kifelé jövet átvettük a „zarándokútleveleket”, melybe a nap folyamán pecséteket gyűjtöttünk. Az utolsó pecsétet akkor kaptuk, amikor a bűn terhét jelképező kis köveket – egy nagyobb séta után – leraktuk a templomkertben és imádkoztunk.

A séta, az íjászat és a középkori tánc után jólesett leülni és megebédelni. A pizzából erőt merítve aztán rövid sétát tettünk a Brigitta-ösvényen. Végül az autók felé bandukolva imádkoztunk, így igazán kerek volt a Szent Brigitta tiszteletére szervezett családos zarándok-kirándulásunk.

■ M.E.

Te is lehetsz Jézus követője

A lelkes foglalkozáson Kató néni énekszó mellett gyújtotta meg a gyertyát, majd hálát mondott:

– Köszönöm, Mennyei Atyám, hogy ilyen sok kisgyermeket hívtál meg ma, hogy a te szavaidat, tanításodat hallgathassuk meg együtt, és mi is a te követőiddé váljunk!
– Amen.

Kató néni egy hálót vett elő.

– Mi ez? – kérdezte.
– Háló – válaszolta Péter.
– Mire való szerintetek?
– Hogy halakat fogjunk ki a Balatonból! – kiáltotta Isti.
– Igen, egy ilyen hálót használt Simon Péter és András is.

Kató néni a mesesarokba hívta a gyerekeket.

– Ma Péterről fogunk beszélgetni. Halász volt és Jézus meghívta, hogy kövesse őt.
“Amikor Jézus a Galileai-tó partján járt, látta, hogy Simon és testvére, András – halászok lévén – épp hálót vetnek a vízbe. Jézus ezt mondta nekik: „Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket.” Rögtön otthagyták hálójukat és követték.” (Márk 1, 16-18)
– Gyertek, játsszuk el ezt a jelenetet! Ki szeretne Jézus lenni, ki Péter?

A gyerekek boldogan bújtak be a szerepekbe és játszották el a halászást, a tanítványok meghívását és Jézus követését is.

– Mit gondoltok, mit jelent az, hogy emberhalásznak lenni?
– Megmentik az embereket a vízből, mint a vízimentő – javasolta Sárika.
– Talán olyan embereket, akik halásznak? – kérdezte Peti.
– Jézus arra gondolt, hogy ők lesznek a tanítványai, akik követik őt, és majd ők fognak Jézusról és a megváltásról beszélni az embereknek – mondta el Kató néni.
– Ja, értem már! Ők fognak másoknak Jézusról és az örömhírről beszélni.
– Igen, igen. Tudjátok ám, hogy Péter ugyanolyan ember volt mint mi, és sokszor előbb beszélt, mint ahogy végiggondolta volna. Néha mi is úgy beszélünk, hogy nem gondoljuk végig, hogy nem bántunk-e meg szavainkkal valakit, anyát, apát, testvérünket, barátainkat, gyermekünket és sorolhatnám.
– Igen, én is ma megbántottam anyát, mert azonnal nemet mondtam a kérésére – mesélte el Zoli.
– Isten azonban türelmesen tanította Péter is, hogy megtanuljon uralkodni önmagán. Jézus folyamatosan példát mutatott neki. Jézus ismerte őt, hogy mindemellett erős és megbízható és nagyon szereti Jézust és a többi tanítványt is.
Kató néni bábokat vett elő. Péter, a tanítványok és sok-sok ember volt papír figuraként a pálcikákon.
– Emlékeztek ugye, hogy beszéltünk Pünkösdről és a Szentlélek eljöveteléről?
– Igen, az nagyon klassz lehetett, ahogy lángnyelvként leszállt a Szentlélek – mondta Peti.

– És nyelveken kezdtek beszélni – tette hozzá Maja.
– Igen, és ezt az ott tartózkodók meghallották és mindenki a saját nyelvén értette, amit mondtak – mesélte Kató néni.
– Hogy lehet ez? Ők tudtak mindenféle nyelveken beszélni? – kérdezte Márk.
– A Szentlélek volt az, aki betöltötte őket és akkor nyelveken kezdtek el beszélni. Képzeljétek, az emberek azt hitték, hogy sokat ittak és megrészegedtek.
– Én láttam már részeg embert, aki dülöngélt és összevissza beszélt – jegyezte meg Pisti.
– Az apostolok, azonban nem voltak részegek, csak a Lélek töltötte be a szívüket. Ekkor Péter kiállt a sok-sok ember elé és Jézusról kezdett beszélni nekik.

A Biblia így ír róla:

“Isten ezt a Jézust támasztotta fel, akinek mi mind tanúi vagyunk. Azután, hogy az Isten jobbja fölmagasztalta, megkapta a Szentlélek ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok.” (ApCsel, 1, 32-33) Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Úrrá és Krisztussá tette!” (ApCsel 1, 36)

– Jó, jó, de ettől még miért hívják emberhalásznak? – kérdezte Maja.
– A történet így folytatódik:
“E szavak szíven találták őket. Megkérdezték Pétert és a többi apostolt: Mit tegyünk hát, emberek, testvérek?” „Térjetek meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát.” (ApCsel, 1, 37-38)
– Azért emberhalászok, mert akik meghallották és megértették ezeket a szavakat, megtértek és megkeresztelkedtek. Péter így hívott el másokat is Jézus követésére.
– Aha, most már értem – mondta Maja.
– Ti is lehettek Jézus követôi és másokat is meghívhattok Jézus követésére! – javasolta Kató néni.
– Hogyan? – kérdezte Bea.
– Úgy, hogy elkezdünk úgy élni, ahogy Jézus tanította. Meghalljuk Jézus szavát és engedelmeskedünk neki. Az életünket így a szeretet fogja irányítani. A szeretet az, ami képes mindnyájunkat megváltoztatni.
– Igen, anya, apa úgy szeret, hogy mindig megbocsát nekem. Én pedig ilyenkor már nem tudok rosszalkodni...
– Ezt nagyon szépen mondtad, Misi! Akkor hát kövessük Jézus példáját és meséljük, no meg mutassuk meg másoknak is, milyen nagy szeretettel szeret bennünket a mennyei Atyánk és Jézus!
A foglalkozás végén a gyerekek papírgyűrűkből hálót készítettek. Ez emlékeztette őket arra, hogy ők is lehetnek emberhalászok.

■ ALEXA

Íme néhány kérdés, amelyek segítséget nyújthatnak abban, hogy miről érdemes beszélgetni a gyermekekkel a „Te is lehetsz Jézus követője” című mese kapcsán:

1. **Ha te lennél Péter, mit éreznél, amikor Jézus megszólít?**
2. **Képzeld el, hogy te is apostol vagy – mit mondanál az embereknek Jézusról?**
3. **Te mit tennél, ha valaki hívna, hogy valami fontos dolgot kövess?**

Családos kirándulás

2025-2026 TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2025. november 15.	**LELKINAP / MAGYAR SZENTMISE**
12.00	Ebéd
13.00-14.45	Lelkigyakorlat
13.00-15.45	Gyerekeknek foglalkozás
15.00	Gyóntatás
16.00	**Magyar szentmise**
17.00	Szeretetvendégség

2025. november 29.
10.00-12.00
Adventi koszorú készítése

Más helyszín:

2025. október 26.
Fiatalok lelkes estje Zsuzsiéknál
Érdeklődés: zsurenmic@yahoo.com

2025. november 01.
Családos kirándulás temetőlátogatással egybekötve

A családos kirándulásokról további info: martoneni@gmail.com

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

MEGVALÓSULT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL